

Poruszone w rewizji zagadnienie, co wyniknie na wypadek, jeśli Urząd Ziemski odmówi zezwolenia na nabycie nieruchomości w wyroku Sądu polubownego wymienionych, usuwa się z pod rozpatrywania Sądów w niniejszym sporze, dotyczy bowiem trafności orzeczenia Sądu polubownego pod względem merytorycznym i mieści w sobie zarzut mylnej oceny tegoż wyroku, nie może więc uzasadniać żadnej z przyczyn bezskuteczności z § 595 a. p. c.

**Orzeczenie Sądu Najwyższego
z dnia 30 września 1931 r.
III 1 Rw 1159/31**

Uzasadnienie

Rewizja oparta na przyczynach L. 2, 3, 4 § 503 a. p. c. jest bezzasadna.

Za stanowiska § 221 a. p. c. bez znaczenia jest okoliczność, czy na dzień sobotni przypada inne jeszcze święto żydowskie. Skoro zatem ustalono, że dzień 29 września 1928 przypadał na sobotę, obojętny stał się szczegół, zresztą notoryjny, że na ten dzień przypada też święto Szałasów.

Brak zatem ustalenia tego szczegółu przez Sąd apelacyjny nie może uzasadnić przyczyny z L. 2 § 503 a. p. c.

Powodowie nie tylko nie zaskarżyli bezskuteczności z tej przyczyny, że I. M. nie doręczono wezwania na dzień 29 września 1928, lecz przeciwnie, przyznali w skardze, że ich do osobistego stawienia na ten dzień wezwano i że prosili o odroczenie tej audjencji z powodu święta. Zbędne więc było badanie szczegółu, że powodowi J. M. nie doręczono wezwania do tej rozprawy.

Pominięcie więc przez Sądy dowodów w powyższych kierunkach uzasadnione w myśl § 275 ust. 1 a. p. c. nie jest wadą z § 503 L. 2 a. p. c.

Jak już wyżej zaznaczono powodowie przyznali w skardze, że do rozprawy na dzień 29 września 1928 ich wezwano i że świadomie do rozprawy nie stanęli. Sąd polubowny był więc uprawniony prowadzić rozprawę w nieobecności wszystkich powodów (§ 587/2 a. p. c.), a tem samem przestaje być dla rozstrzygnięcia istotnym szczegół, że jeden z powodów, mianowicie Dr N. był lub nie był obecny przy rozprawie z 29 września 1928 r. i sprzeczność ustaleń w tym kierunku nie uzasadniałaby przyczyny z § 503 L. 3 a. p. c., gdyby nawet zachodziła.

Wskutek tego też szczegół powyższy, gdyby nawet wadliwie przez Sąd apelacyjny ustalony został, jak zarzuca rewizja dla braku odczytania zeznań świadków – nie może uzasadnić przyczyny z L. 2 § 503 a. p. c.

Przyjęcie Sądu apelacyjnego, że wyrok Sądu polubownego załatwił w całości sporne roszczenia zapisem na Sąd polubowny objęte, należy do zakresu oceny prawnej, zaskarżenie zatem tej oceny w rewizji ze stanowiska L. 3 § 503 a. p. c. jest chybione.

Omówienie tego zarzutu ze stanowiska L. 4 a. p. c. nastąpi poniżej.

Wyrok zaskarżony jest prawnie trafny.

Niema przepisu zabraniającego Sądowi polubownemu prowadzić rozprawę w dniu świąteczne i nie twierdzą powodowie, by zakaz taki zastrzegli w zapisie kompromisarskim, zatem mogli oni wziąć udział w rozprawie 29 września 1928 r. i oświadczyć się co do przeprowadzonych wówczas dowodów, a tem samem chybione są zarzuty bezskuteczności z § 595 L. 2 a. p. c.

Poruszone w rewizji zagadnienie, co wyniknie na wypadek, jeśli Urząd Ziemski odmówi zezwolenia na nabycie nieruchomości w wyroku Sądu polubownego wymienionych, usuwa się z pod rozpatrywania Sądów w niniejszym sporze, dotyczy bowiem trafności orzeczenia Sądu polubownego pod względem merytorycznym i mieści w sobie zarzut mylnej oceny tegoż wyroku, nie może więc uzasadniać żadnej z przyczyn bezskuteczności z § 595 a. p. c.

Obowiązek pozwanych do zeznania kontraktu kupna na osoby przez powodów wskazane, nie narusza przyznanego powodom w zapisie prawa nabycia owych części idealnych i ma na celu jedynie formalne ułatwienie w pozbyciu praw, odpłatnie przez nich nabytych (§ 354 a. k. c.).

Zawarta w wyroku klauzula co do zezwolenia Urzędu Ziemskiego wyklucza zamiar obejścia ustawy o reformie rolnej, a także nie nakazuje tajemnicy przed Urzędem Ziemskim, co do zawartego w wyroku polubownym przelewu praw.

Źródło: PPIA 1932, poz. 177